

3. Noč, prečuta v molitvi

Ustanovitelj Opus Dei – življenjepis sv. Jožefmarija Escrivája.

30. Okt. 2023

[↗ Nazaj na kazalo](#)

Končno so v nedeljo, 16. junija, iz Rima prispela pričakovana pisma.^[1]—
Kakor hitro jih je prebral, je Jožefmarija sklical člane Generalnega sveta Opus Dei. Sestali so se v centru na Ulici Villanueva, v sobi Pedra Casciara, ki je ležal v

postelji s hudo migreno. Tam, pripoveduje Francisco Botella, »nam je prebral Álvarovo pismo«.^[2] Kajti preden bi karkoli rekel, je hotel slišati mnenje sveta.^[3]

Vsi so bili trdno prepričani, da Álvaro ne bi tako izrecno zaprosil, naj oče odpotuje v Rim, če to ne bi bilo nujno potrebno. Odzivi na njegovo vztrajno priganjanje rimske kurije so postali zelo skromni. Bilo je jasno, da so njegovi poskusi obtičali na mrtvi točki; ne toliko zaradi tega, ker je bil »iztrošen«, kot je dejal v pismu, temveč zato, ker je bilo treba sprejemati temeljne odločitve, povezane z ustanovnimi vprašanji, ki so presegala njegovo pristojnost. Dotelej se je Álvaro ravnal po ustanoviteljevih odgovorih na poizvedbe, ki mu jih je pošiljal v pisni obliki. A na tak način ni bilo mogoče nadaljevati, ker so bile te zadeve izjemno kočljive in komuniciranje močno oteženo. Nekaj

drugega pa je skrbelo člane sveta: bo ustanovitelj kljub telesni slabotnosti zmogel prenesti naporno potovanje in trdo delo, ki ga je čakalo v najhujši poletni vročini? Vsi so vedeli, da se je zaradi sladkorne bolezni, diagnosticirane jeseni 1944, ko je dobil gnojne rane na vratu, njegovo zdravstveno stanje nenehno slabšalo. Po mnenju Juana Jiménezza Vargasa, ki je kot zdravnik pozorno spremljal razvoj bolezni, »je bil pravi čudež, da je še živel«. ^[4]

Jožefmarija se je zavedal, da je bil potek njegovega bolehanja bolj v božjih rokah kot pa v rokah zdravnikov. Ko so meseci minevali in je bolezen napredovala, je negotovost o njenem izvoru postajala vse večja – tako kot takrat v Burgosu, ko so ga nadlegovali nenavadni znaki tuberkuloze in krvavitve v grlu. ***Še nikoli nisem bil v slabšem telesnem in duševnem stanju***, je 13. junija 1946 v pismu povedal Álvaru del

Portillu.^[5] Mar to ne spominja tudi na občutek, ki ga je prevzel na duhovnih vajah v Samostanu sv. Dominika v Silosu septembra 1938? ***Vidim, da sem ne samo nezmožen voditi Delo, ampak se tudi nisem zmožen zveličati [...]. Tega ne razumem! Bo prišla bolezen, ki me bo očistila?***^[6]

Bržkone je v tem zaobjet smisel tistega skrivnostnega stavka iz pisma, ki ga je nekaj tednov prej poslal v Rim in v katerem se je spominjal burgoškega obdobja ter v njem iskal izvor neke slutnje: ***Na neki način me sedanje stanje spominja na takratno, ne vem, zakaj. Pač, pač, vem, zakaj.***^[7]

Spričo tako slabega počutja je šel na zdravniški pregled. Doktor R. Ciancas je 19. maja 1946 opravil laboratorijske preiskave in ugotovil, da ima hudo glukozurijo. Istega dne ga je pregledal ugledni internist, dr. Rof Carballo, in ta je potrdil vrsto

sladkorne bolezni ter ga napotil na merjenje krvnega sladkorja.^[8]___

Po enoglasnem mnenju Generalnega sveta je bilo potovanje v Rim neizogibno. To so sporočili očetu. On se jim je zahvalil ter pojasnil, da je pred Bogom jasno uvidel potrebo, da gre v večno mesto ne glede na odločitev, ki bi jo oni sprejeli.^[9]___

V ponedeljek si je na nunciaturi priskrbel potrebne diplomatske dokumente^[10]___ in v izogib neprijetnim presenečenjem ponovno obiskal doktorja Rofa Carballa, ta pa mu je pot v Rim odsvetoval. Na samem je doktor Carballo dal vedeti Ricardu Fernándezu Vallespínu, da če bolnik kljub vsemu odpotuje, potem on zaradi hude nevarnosti, ki bi se ji s tem izpostavil, ne bo odgovarjal za njegovo življenje.^[11]___

Letalskih povezav z Italijo ni bilo, in ker je bila francoska meja zaprta, je kot edina možnost za potovanje v

Rim preostala plovba od Barcelone do Genove. Na tej poti bo očeta spremljal José Orlandis. V sredo, 19. junija, so se v zgodnjih popoldanskih urah odpravili iz Madrida z avtomobilom, z majhno *lancio*, ki jo je vozil Miguel Chorniqué. Prenočili so v nekem hotelu v Zaragozi.

Naslednji dan je bil praznik svetega Rešnjega telesa in krvi. Jožefmarija je maševal v stranski kapeli cerkve sv. Engracije ob navzočnosti članov Dela, ki so bili takrat v Zaragozi. Po svoji navadi se je v molitvi zadržal pred Pilarsko Marijo, spominjajoč se tistih let, ko je v srcu nosil molitveni vzклик: **Domina, ut sit!** Na poti v Barcelono se je ustavil v samostanu Montserrat, da bi se priporočil v varstvo »črni Mariji« in pozdravil opata Escarréja, s katerim ga je sedaj vezalo že tesno prijateljstvo. Tisto noč je prebil v centru na Ulici Muntaner, ki so mu po domače rekli Clínica.^[12]

Zjutraj je oče pred mašo vodil meditacijo za svoje sinove. Iz njegove molitve so uhajali rahli vzgibi tesnobe. Bila je to dolga sinovska tožba, iskrena in prežeta z vero, iščoča odgovora z neba ter polna zaupanja, da Gospod svojih ljudi ne more pustiti na cedilu. Kaj bo z nami? se je spraševal z besedami svetega Petra; glej, mi smo vse zapustili in šli za teboj – *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te; quid ergo erit nobis?* (Mt 19,27).

Gospod, je nadaljeval oče, bi mar Ti mogel dopustiti, da bi jaz v dobri veri zavajal toliko duš!? Ko pa sem vendar vse storil za tvojo slavo in vedoč, da je to tvoja Volja! Je mogoče, da Sveti sedež reče, da smo prišli eno stoletje prezgodaj ...? *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te ...!* Nikdar nisem hotel ničesar drugega kot služiti Tebi. Se bo sedaj izkazalo, da sem prevarant!?^[13]

Ljubeče se je obračal h Gospodu ter mu trdovratno ponavljal, da so zapustili vse, da bi mu sledili:

Kaj boš zdaj storil z nami? Ne moreš kar zapustiti tistih, ki so svoje zaupanje položili vate!^[14]

In v ritmu polurne roteče molitve je za posredovanje prosil Milostno Mater Božjo.^[15] Dopoldne tistega dne so v bližini barcelonskega pristanišča obiskali njej posvečeno cerkev (*Basílica de la Mercè*), da bi Mariji priporočili to potovanje.

* * *

Ob enajstih dopoldne sta oče in José Orlandis že stala na pomolu in čakala na vkrcanje. Vendar sta se morala vrniti v center Clínica, saj se je zaradi trdovratnega dežja zakasnilo natovarjanje pošiljke sadja, namenjene v Švico. Malo pred šesto uro popoldne, potem ko je bil tovor naložen ter je bil na krovu opravljen

pregled vozovnic in dokumentov, je iz pristanišča izplula ladja *J. J. Sister*, dobrih tisoč ton težko motorno plovilo, splavljeno leta 1896. Ko so zapluli na valovito odprto morje, je pihal svež veter z rahlimi plohami.

Kabine ni bilo lahko dobiti. Edina, ki sta jo uspela najti šele pozno zvečer, je bila tesna kajuta v notranjosti ladje. Imela je pograd z dvema ležiščema in nekaj brlečih žarnic kot edini vir svetlobe, prezračevati pa je bilo mogoče samo s pomočjo majhnega ventilatorja, saj ni bilo okenca, skozi katero bi lahko pritekal svež morski zrak. Ob uri večerje so ladjo začeli premetavati valovi. Očetu je postalo slabo in je legel na spodnje ležišče v kabini.^[16]_____

Iz zapisov v ladijskem dnevniku bi lahko sklepali, da se prvi dan plovbe od Barcelone do Genove ni zgodilo nič posebnega. Kapitan, izkušen morjeplovec, sklene rubriko

»dogodki dneva« s temi besedami:
»Ob 24.00 zaključek dnevnega
poročila brez novosti. – Na odprtem
morju, 21. 6. '46 – kapitan
(podpis).«^[17] Čisto druga pesem pa je
stran z naslovom »dogodki« 22.
junija, ki se začne opolnoči in jo
kapitan dokonča v genovskem
pristanišču. Takole pravi:

»Pričujoči dan plovbe začenjamo s
svežim vetrom iz smeri NNW in
visokim valovanjem, ki polagoma
naraščata. Med nadaljnjo plovbo se
sunkovit veter iz smeri NNW ohladi
ter silno razburka morje, tako da se
ladja zelo nagiba na stran in valovi
kar naprej butajo čez krov. Odprtine
v ladijskem krovu so zaprte, da ne bi
voda vdrla v shrambe v podpalubju;
zmočilo pa se je sadje, naloženo na
krmni palubi ladje, zaradi
nenehnega butanja valov, ki segajo
vse do tja.«^[18]

Če nadaljujemo z branjem ladijskega dnevnika, bomo razumeli, zakaj se kapitan ta dan izraža bolj izrecno:

»Zato naj na tem mestu izpostavim svoj protest proti nakladalcem, prejemnikom in vsem ostalim zaradi poškodb, ki lahko med plovbo nastanejo na tovoru, in škode, ki se povzroča na ladji.«^[19]

Škoda je gotovo morala biti znatna, saj je to v knjigi prvi in edini primer protesta, ki so ga na kapitanovo zahtevo 24. junija 1946 obravnavale tudi sodne oblasti v Genovi.^[20]

Drugo plat dogodkov, se pravi poročilo o tem, kako so neurje prestajali potniki, nam poda José Orlandis v pismu, ki ga je 26. junija iz Rima poslal v Španijo. Oče mu je naročil, naj vse z vsemi podrobnostmi obsežno popiše. Pismo je začel pisati dan po prihodu, 24. junija.

»Po večerji so se začeli skrb
vzbujajoči sunki, zaradi katerih je
bilo smiselno brž oditi v posteljo. To
nama je uspelo o pravem času, saj je
prišlo do kravala, ki je bil naravnost
teatralen. Oče pravi, da je hudič s
svojim repom razburkal Lionski zaliv
in povzročil najhujši vihar, kar sem
jih kdaj doživel jaz, ki sem otočan in
star prijatelj Sredozemlja. In na tak
način je moral oče prestati svoj
slanovodni krst! Šli smo skozi 10 ali
12 ur resničnega pekla. Valovi so nas
zadevali bočno in ladja se je nagibala
od takšnega položaja [tu je narisana
skica] do takšnega. Slišalo se je samo
razbijanje krožnikov, drsenje
pohištva sem in tja, žensko vpitje [...];
in črpalke so ves čas izčrpavale vodo,
ki je prodirala od vsepovsod: v
prvem potniškem razredu je bil
poplavljen *office*; v drugem, kjer so
bile kabine, je voda segala do kolen;
palubo so do čistega izplakovali
valovi. In ko sem se ob zori povzpел
na krov, da bi videl, kaj se dogaja,

sem jo po nojevsko ucvrl nazaj v kabino, da mi ne bi bilo treba gledati grozljivega prizora. Oče je prestajal neznosne ure in je samo ponavljal: ***Pepe, zdi se mi, da bova prišla nazaj v Madrid spremenjena v polenovko. Lahko staviš, da Pedro do konca življenja ne pokusi niti koščka ribe več!*** Končno se je v soboto okrog 10. ali 11. ure dopoldne vihar polegel, četudi nas je precej razburkano morje spremljalo vse do genovskega pristanišča.«^[21]

Oče vso noč ni zatisnil očesa. Zaradi slabega zraka v kajuti, morske bolezni in splošne zmešnjave na ladji mu ni bilo mogoče vbrizgati odmerka insulina, ki ga je predpisal zdravnik. V soboto se je nevihta v dopoldanskih urah polagoma umirila in na morski gladini je počasi zavladalo zmerno valovanje. Dež je ponehal in posijalo je sonce, tako da je bilo z levega boka celo mogoče razločiti francosko obalo v daljavi.

Oče je zaužil svoj edini obrok na tistem potovanju po morju: kavo z mlekom in nekaj piškotov. Nato se je šel ven na krov nadihat svežega zraka, potem ko je bil dvajset ur zaprt v notranjosti ladje. Prav blizu njih je šla mimo gruča mladih kitov; kot so potrdili člani ladijske posadke, so tisti vodometi zares redek prizor v sredozemskih vodah. Medtem ko sta uživala v morskem zraku, so mornarji s poveljniškega mostu v smeri plovbe, nedaleč od premca, opazili mino. Najbrž je že več kot leto dni plavala med valovi kot nevaren spomin na zadnjo vojno.^[22]

V genovsko pristanišče so prispeli s šesturno zamudo. Izkrkali so se ob pol polnoči. Potnika sta se hitro odpravila na policijski in carinski pregled, medtem pa sta ju Álvaro in Salvador Canals nestrpno pričakovala. Prvi očetov pozdrav so bile prisrčne, Álvaro namenjene

besede: *Tukaj me imaš, falot.*
Navsezadnje je tvoja obveljala!^[23]

Prenočili so v hotelu Columbia, ne da bi mogli kaj zaužiti, ker je bila jedilnica že zaprta. Za večerjo je oče s praznim želodcem željno sprejel majhen kos sira, ki ga je prinesel Álvaro.

Zasvitalo se je nedeljsko jutro, 23. junija 1946. Oče in Álvaro sta ob pol osmih maševala v bližnji cerkvi, zatem pa so z najetim avtomobilom krenili proti Rimu. Kosili so v kraju Viareggio in brez zapletov prispeli do Rima. Ko je oče v večernem somraku na obzorju uzrl obris kupole Svetega Petra, je bil vidno ganjen ter je glasno zmolil vero.^[24] Misel na to, da je v Rimu, dejanskost tega dolgo pričakovanega trenutka, je prevzemala njegovo notranjost in vzbujala spomine na druge, bolj ali manj oddaljene čase. Nikakor ni mogel verjeti, da je to res. Bil je v

Rimu. Čutil je, da je v Rimu. Občasno se je sam sebi zdel kakor tujec, drugič pa kot državlján, ki se vrača v svojo domovino. Če dobro pomislimo, je z besedami ***navsezadnje je tvoja obveljala***, ki jih je namenil Álvaru, pravzaprav v globini svoje duše pozdravljal samega sebe.

Okrog pol desetih je moralo biti, ko so prispeli domov, v stanovanje na Trgu Città Leonina, številka 9.

Nasproti, le nekaj metrov proč, je stalo obzidje, ki povezuje Vatikansko palačo in Angelski grad. Po tem zidovju poteka prehod, ki ga je zgradil papež Aleksander VI. V primeru, da bi bil Vatikan oblegan, bi njegovi prebivalci mogli pobegniti in se zateči v grad. Potem ko so bili podpisani lateranski sporazumi, je Vatikan odkupil mejna zemljišča, da bi si zagotovil dobro sosesko.

Stanovanje, ki ga je Álvaro najel malo pred očetovim prihodom, je bilo v najvišjem nadstropju stavbe in

je imelo pokrito teraso, s katere se je nad Berninijevim stebriščem odpiral razgled na Trg sv. Petra.^[25] Prav blizu je bilo mogoče videti razsvetljeno okno papeževe zasebne knjižnice. Ta pogled je gotovo prebudil nov vzgib v očetovem srcu in mu dokončno pregnal spanec. Ko so drugi, zdelani od potovanja, legli k počitku, je oče ostal na terasi.^[26]

Med vožnjo proti Rimu, ko je bilo po vsej Italiji deževno vreme, je oče molil za papeža. Tistega 23. junija ga je prevzela neizmerna želja, da bi kmalu prispel v večno mesto. Zato je bil tako ganjen, ko je na nekem zavoju vpadnice Via Aurelia, v daljavi razločil kupolo Svetega Petra. Koliko let je v njem žarelo upanje, da bo nekoč prišel sem *videre Petrum*. To željo je prelil na papir v knjigi *Pot:*

Katoliški, apostolski, rimski! – Ugaja mi, da si zelo rimski. Da si želiš iti na

romanje, videre Petrum, da bi videl Petra.^[27]

Pred njegovimi očmi so bila še vedno razsvetljena okna papeževega domovanja. Domišljija je v njegovih prsih budila tisto globoko čustvo, ki ga je prav tako vtisnil v *Pot*:

Hvala ti, o Bog, za ljubezen do papeža, ki si jo položil v moje srce.^[28]

Kakšni občutki so ga morali takrat obhajati. Bili so tako siloviti, da je njegov duh potreboval več prostora. Čez čas so začele luči v sobah Apostolske palače ugašati. Spričo fizične bližine se je lahko znova porodila tista že nekdanja zakoreninjena vez, ko je dnevno molil en del rožnega venca za papeževe namene:

V domišljiji sem se postavil v bližino svetega očeta, ko je maševal. Nisem vedel niti ne vem, kakšna je papeževa kapela. Ko pa sem prišel do

konca svojega rožnega venca, sem zmolil duhovno obhajilo in si zaželel, da bi iz njegovih rok prejel Jezusa v najsvetejšem zakramentu.^[29]

Vse od trenutka ustanovitve se je čutil zedinjenega s Kristusovim namestnikom na zemlji v svojem apostolskem hrepenenju po tem, da bi zbiral duše okrog Petra ter jih privedel k Jezusu po Mariji.^[30] Nekaj let pozneje bo svoje duhovne otroke povabil, naj se prepustijo domišljiji in poskušajo dojeti duhovni čar tiste noči, prečute ob papežu:

Pomislite, s kakšnim zaupanjem sem molil za papeža tisto prvo rimsko noč, na terasi, medtem ko je moj pogled počival na oknih papeških soban.^[31]

Ustanovitelj pred tem ni videl Pija XII. Ampak ali ne bi mogel v mislih preleteti vseh njegovih sporočil in blagoslovov, ki jih je prejel po tretjih osebah? Ni mogoče, da bi jih pozabil,

saj se je k tistim besedam znova in znova vračal ter jih nešteto krat premišljeval v meditaciji.

Hipoma si je priklical v spomin, v kakšno tolažbo mu je bilo pismo, ki mu ga je prinesel pater Canal, dominikanec, kateremu je nato hvaležen odpisal:

Dvajsetkrat sem prebral vaše pismo in marsikatero oko se je orosilo ob poslušanju tistih vrstic z blagoslovom svetega očeta: zame so bile dulciora super mel et favum [slajše kot strd in med iz satovja].

Ker smo od svetega Križa, nam križev nikoli ne manjka. Zato vam zagotavljam, da je zares po božji previdnosti prispel ta blagoslov svetega očeta. Dominus conservet eum! ... [Gospod naj ga ohrani!]^[32]___

Svetemu očetu so v zadnjih letih na uho prihajale vesti o duhu Dela in o Jožefmarijevi sveti apostolski

gorečnosti – v glavnem preko avdienc, na katerih je sprejemal člane Opus Dei ali cerkvene dostojanstvenike, ki so ustanovitelja dobro poznali.^[33]_____

Še bolj svež pa je bil spomin na pogovor med papežem in Álvaro, ki sta ga imela 3. aprila 1946. O potankostih tiste avdience je Álvaro pripovedoval v dolgem pismu:

»Spomnil sem ga, da sem prejšnjikrat (na avdienci 4. junija 1943) prekršil predpise ter ga prosil ne samo, naj blagoslovi očeta in celotno Delo, ampak tudi da se našega očeta spomni v svojih molitvah. Nasmehnil se je in dejal: 'Kaj pa hočete? Da molim še naprej?' Odgovoril sem mu 'seveda' in mi je rekel, da tega ni pozabil in da bo molil vsak dan tako kot že doslej ter da to počne z velikim veseljem.«^[34]_____

* * *

V Rimu je vladala tišina in mesto je že spokojno počivalo pod zvezdnatim nebom. Oče pa je bil še vedno zatopljen v globoke misli. Je res, da so prišli eno stoletje prezgodaj? Znova se ga je začel polaščati nenavaden občutek, zmes človeškega oklevanja in nadnaravne trdnosti. Isti občutek boleče negotovosti in radostne predanosti božjim rokam, kot ga je doživel že v Barceloni ... *Ecce nos reliquimus omnia et secuti sumus te; quid ergo erit nobis?* Glej, Gospod, vse smo zapustili in šli za teboj. Kaj bo torej z nami? Nam boš sedaj obrnil hrbet?

Vztrajno se je vračal k molitvi, medtem ko so mu po glavi švigale misli o burni zgodovini Dela, ki je bila tudi zgodovina božjega usmiljenja:^[35] trpkost začetnega obdobja, dež milosti, zvestoba njegovih otrok in še »nasprotovanje dobrih« ter vrsta cerkvenopravnih korakov ..., dokler niso tukaj, v Rimu,

zadeli ob visok zid, ki se zdi kakor nepremagljiva ovira.

S terase je dvigal svoj pogled k papeškim sobanam – k bivališču Kristusovega namestnika na zemlji – ter se vztrajno, neomajno vračal k jedru svoje molitve: *Ecce nos reliquimus omnia ...*

Mesec je sijal in zvezde so leno drsele po nebesnem svodu, oče pa je vso noč bedel v nenehni molitvi, ne da bi legel k počitku. Počasi se je začelo svitati in prišlo je jutro.

Tista noč je zaznamovala začetek ustanove v Rimu.

↗ Naslednje poglavje

↗ Nazaj na kazalo

.....

[1] José Orlandis je na madridskem letališču Barajas prevzel pisma, ki jih je prinesel njegov prijatelj Luis García Llera. Predtem se je Orlandis 21. maja vrnil iz Rima, ker so njegovi študentje na Pravni fakulteti v Zaragozi imeli izpite; v tistih dneh je bil v Madridu. Prim. José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 105–106.

Istega dne je Jožefmarija zapisal nekaj stavkov, priloženih pismu, ki ga je nekdo drug pošiljal Álvaru del Portillu: ***Jutri mi bodo podaljšali uradni potni list. Na tvoj telegrafski namig bom prišel tja s prvim letalom. Ne postavljam ovir*** (Pismo iz Madrida, EF-460616-1).

[2] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, XII, str. 28.

[3] Prim. José Luis Múzquiz de Miguel, RHF, T-04678/1, str. 78. »Razumnost je očeta vodila k temu,« pravi Múzquiz, »da je vprašal za mnenje; toda če prejeti nasvet ni bil skladen s

tem, kar je sam jasno spoznal v Gospodovi navzočnosti – če se mu je zdelo, da ta nasvet izhaja predvsem iz ‘razumnosti mesa’ –, ga je poslušal, stvar še enkrat premislil v božji navzočnosti ter odločil, kaj je najbolje storiti.«

[4] Prim. Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, XII, str. 23.

[5] Pismo iz Madrida Álaru del Portillu, EF-460613-1.

[6] *Zapiski*, št. 1588, 28. 9. 1938.

[7] Pismo iz Madrida članom Dela v Rimu, EF-460324-2.

[8] Meritev dnevne krivulje (po Extonu) je 24. maja opravil dr. Arjona in ugotovil naslednje vrednosti: krvni sladkor na tešče: 1,21 gr %; krvni sladkor pol ure po zaužitju 50 g glukoze: 2,03 gr %; krvni sladkor eno uro po zaužitju 50 g glukoze: 2,95 gr % (metoda

Hagedorn-Jensen). Imel je krvni tlak 140/90 in v notranjosti očesa je bilo opazno povečanje pigmenta. Prim. Zdravstvena kartoteka Jožefmarija Escrivája, RHF, D-15111.

^[9] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 246; José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 110.

V nedeljo, 16. junija, se je Julián Cortés Cavanillas vračal v Rim. (Kot že rečeno, je 8. junija z letalom odpotoval v Madrid in imel pri sebi Álvarovo pismo za ustanovitelja.) Ko je poklical Ávara in mu sporočil, da je prišel v Rim, se je ta skupaj s Salvadorjem Canalsom takoj odpravil k njemu, kot poroča Álvaro v dnevniku:

»Nemudoma oddriva k njemu. Prevzameva očetovo pismo, ki mu je bilo izročeno danes zjutraj. Julián nama pove, da sta se pred nekaj urami pogovarjala in izgleda, da je očetovo telesno počutje dobro. Odpraviva se domov in med

prečkanjem Navonskega trga v mraku prebirava oziroma z očmi požirava pisma. Oče pravi, da se ne počuti dobro, vendar da bo prišel, kakor hitro mu pošljem telegram.«

(Ustanoviteljevo pismo je očitno tisto, ki je datirano s 13. junijem. Tisto nedeljo, nekaj ur po pogovoru s Juliánom Cortésom Cavanillasom, je ustanovitelj lahko prebral pisma, ki jih je prinesel Luis García Llera).

Dnevnik se nadaljuje takole: »Nocoj bo oče imel v rokah obe moji pismi. Ob novici, da ima oče pripravljen potni list, sva Salvador in jaz vesela kot le kaj, saj sva prepričana, da bo prišel. Že štirje meseci so minili, odkar smo fizično daleč od očeta! Navdušena se sprehodiva po obrežju reke Tibere in ob misli na bližajoče se klepete z očetom naju obhajajo skomine« (*Dnevnik centra Città Leonina*, 16. 6. 1946, AGP Sec. J, 1 leg. 4).

^[10] Dokumente, datirane z 19. junijem 1946, je izdal nuncij, msgr. Gaetano Cicognani. Prim. RHF, D-15122.

^[11] Prim. Álvaro del Portillo, PR, str. 352; Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 92.

^[12] Prim. José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 113–117; Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 90.

^[13] José Orlandis Rovira, RHF, T-00184, str. 64; Álvaro del Portillo, *Sum.* 246. Prim. José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 119–120.

^[14] Francisco Ponz Piedrafita, RHF, T-04151, str. 92.

^[15] Eno izmed ustanoviteljevih priporočil pred njegovim odhodom je bilo, naj si prizadevajo za medsebojno ljubezen. Predlagal je tudi, naj v kapeli, ki so jo urejali v centru Clínica, na oltar kot glavno podobo postavijo kip Milostne

Matere Božje – *Mare de Déu de la Mercè* (prim. *Dnevnik centra Clínica*, petek, 21. junij 1946, RHF, D-15440).

[16] Prim. José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 124–128.

[17] *Dnevnik ladje J. J. Sister*, izdan s strani poveljstva mornarice, Barcelona, 10. februar 1944. Na prvem od 300 listov je zabeležena plovba od Barcelone do Genove 1. junija 1946, na zadnjem pa potovanje od Palme do Sevilje 6. decembra 1947. Izvirnik v: RHF, D-03435. Kapitanov podpis je skoraj nečitljiv.

[18] *Prav tam*, str. 013. Pomorski uradnik Rafael Caamaño Fernández, ki je podrobno preučil zapise drugih plovb ladje J. J. Sister od Barcelone do Genove, ugotavlja: »To pomeni, da so morali v vihnem morju loviti ravnotežje. Namreč ob silovitem valovanju iz smeri NNW, so zaradi smeri N 68 E, ki bi ustrezala običajni plovbi, valovi butali ob J. J. Sister

skoraj od strani, zato je nagibanje moralo biti nevarno.

Razvidno je, da se je kapitan skušal zagnati v valove s prednjim delom levega boka in je ubral smer N 48 E. Ker vseeno ni dosegel željenega učinka, se je še bolj oddaljil od normalne smeri ter ob uri 0600 nastavil smer N 33 E. Čez čas, ob 0800, bodisi zaradi naraščanja valov bodisi ker je preveč skrenil od običajne poti, se je odločil za smer E, kar je pomenilo, da je valove sprejemal z zadnjim delom levega boka (verjetno se je valovanje že usmerilo proti W, kot nakazuje naslednji zapis v dnevniku ob uri 1200).

V vsakem primeru je očitno, da je ladja prestala zelo težko noč, saj je morala ubrati smer, ki je bila najmanj ugodna za kljubovanje viharju« (RHF, D-15441-5).

[19] *Dnevnik ladje J. J. Sister*, str. 013, RHF, D-03435.

[20] *Prav tam*, str. 014.

[21] Pismo Joséja Orlandisa Rovire, Rim, 26. 6. 1946 (RHF, D-15441-6); prim. *op. cit.*, str. 125–126 in 128.

[22] Prim. Pismo Joséja Orlandisa Rovire, Rim, 26. 6. 1946 (RHF, D-15441-6); in *op. cit.*, str. 128–130.

[23] José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 131. To je bil pozdrav po izkrcanju. Predtem pa ju je pozdravil že z ladje, kar Álvaro takole opisuje: »[...] In končno – oče! On naju takoj zagleda. Nadvse zadovoljen reče: **Oba, kako lepo, da sta prišla oba!** Nato dlani prisloni k ustom in mi zakliče: **Trmoglavec!**« (*Dnevnik centra Città Leonina*, 22. 6. 1946, AGP Sec. J, 1 leg. 4).

^[24] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 247; José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 133–135 in 137.

^[25] To stanovanje jim je v najem oddala gospa Gawronski, hči senatorja Frassatija, poročena z nekim poljskim diplomatom. Njena družina je živela v enem od stanovanj v bližini. Prim. Pismo Joséja Orlandisa Rovire, 26. 6. 1946 (RHF, D-15441-6); in *op. cit.*, str. 138–139.

Na Trg Città Leonina so se preselili nekaj dni prej, 13. junija (prim. *Dnevnik centra Città Leonina*, 13. 6. 1946, AGP Sec. J, 1 leg. 4).

^[26] Prim. Álvaro del Portillo, *Sum.* 247; José Orlandis Rovira, *op. cit.*, str. 139–140.

^[27] *Pot*, št. 520. Ustanovitelj je gotovo kot dejanje mrtvičenja počakal cel dan, preden je obiskal Baziliko sv. Petra. José Orlandis, ki je bil v tistih

dneh zadolžen za pisanje dnevnika, poroča: »Očeta pospremim v Baziliko sv. Petra. To je njegov prvi obisk. Trajal je precej časa, eno uro«
(*Dnevnik centra Città Leonina*, 25. 6. 1946, AGP Sec. J, 1 leg. 4).

[28] *Pot*, št. 573.

[29] *Pismo* 9. 1. 1932, št. 20.

[30] Že na prvih straneh njegovih *Zapiskov* iz leta 1930 najdemo ničkolikokrat ponovljen ta molitveni vzklik: *O. c. P. a. I. p. M. – Omnes cum Petro ad Iesum per Mariam*. To je misel, ki skupaj z *Regnare Christum volumus* in z *Deo omnis gloria* povzema **vse tri cilje Dela, ki so: dejansko Kristusovo kraljevanje, vsa božja slava, duše** (*Zapiski*, št. 171, 10. 3. 1931; prim. *prav tam*, št. 65, 16. 6. 1930; št. 72, 5. 7. 1930; št. 77, 28. 7. 1930; št. 172, 10. 4. 1931 idr.). Tudi ta molitveni vzklik je bil vključen v *Pot* (št. 833).

^[31] Pismo 7. 10. 1950, št. 19; prim. tudi Pismo iz Rima papežu Pavlu VI., EF-640614-1.

^[32] Pismo iz Madrida patru Maximilianu Canalu Gómezu OP, EF-440216-1. Naslednji mesec ponovno piše patru Canalu: ***Preko nunciature – kjer nas imajo tako radi – je prispelo vaše pismo, v katerem govorite o avdienci pri svetem očetu. Ne morete si predstavljati, s kakšno ganjenostjo in hvaležnostjo sem stokrat prebral vaše pisanje. Naj vam moj Bog to obilno poplača*** (Pismo iz Madrida, EF-440327-1).

^[33] O Delu in ustanovitelju sta s Pijem XII. na avdienci 15. januarja 1943 govorila José Orlandis in Salvador Canals. »Avdienca je trajala približno deset minut,« pripoveduje Orlandis, »in na koncu naju je papež prosil, naj posredujeva njegov poseben blagoslov ustanovitelju ter

celotnemu Opus Dei« (José Orlandis Rovira, *Memorias de Roma en guerra, 1942–1945*, Madrid 1998, str. 58).

Posebej obširen je bil pogovor, ki ga je s papežem imel Francisco Botella med zasebno avdienco 21. maja 1943. On sam pripoveduje: »Ko je po treh ali štirih minutah od začetka avdiencie nastal kratek premolk, sem mu – opirajoč se na sinovsko zaupanje v papeža, ki ga je oče položil v naša srca – dejal: ‘Presveti oče, navdaja me občutek ogromnega zaupanja in ljubezni do svetega očeta, ki nam ga je naš ustanovitelj položil v dušo, in želel bi vam povedati, da sem član Opus Dei.’ Izraz na papeževem obrazu se je spremenil, njegovo obličje je zasijalo in kazalo veliko zadovoljstvo. Rekel je, da je Delo zelo lépo in da opravlja nalogo, ki je božjim očem nadvse prijetna. Takoj zatem pa sem z njegovih ustnic zaslišal: ‘Povejte mi kaj, pripovedujte mi o Opus Dei.’

Potem sem mu povedal o očetu in o tem, kar je govoril oče [...].

Kmalu me je prekinil in odkrito pokazal veliko zanimanje: 'Imate kakšno stisko? Ali očeta kaj skrbi?' Po njegovih kretnjah in izrazu v njegovem pogledu je bilo očitno, da je papež že vedel za katero izmed teh težav. Tedaj sem mu rekel, da je oče vedno vesel, da pa res so tudi težave, katerih vir je v glavnem nekaj ljudi, ki pripadajo določeni redovni ustanovi [...].

Minilo je že več kot 25 minut. Sveti oče mi je rekel, da nosi Delo v svojem srcu in se ga spominja v molitvi. Ko sem videl, da gre avdienta h koncu, mi je na misel prišlo le to, da papeža prosim za poseben blagoslov za očeta. Rekel mi je, da iz vsega srca blagoslavlja očeta in njegove otroke: 'Naj to povem očetu.' Nato sem pokleknil in mi je podelil blagoslov«

(Francisco Botella Raduán, RHF, T-00159, X, str. 15–17).

Gotovo je tudi opat Escarré ustanovitelju povedal, da se je 3. marca 1946 na avdienci s svetim očetom pogovarjal o Delu, saj je imel Jožefmarija z njim daljši razgovor v samostanu Montserrat na dan pred vkrcanjem na ladjo J. J. Sister. Prim. Pismo Álvара del Portilla, Rim, 12. 3. 1946 (AGP Sec. B1 leg. 3, C-460312-1); in José Orlandis Rovira, *Mis recuerdos ...*, op. cit., str. 117.

^[34] Pismo Álvара del Portilla, Rim, 5. 4. 1946 (AGP Sec. B1 leg. 3, C-460405-1).

^[35] ***Celotna zgodovina Dela***, piše ustanovitelj, ***je zgodovina dejanj božjega usmiljenja [...], božje previdnosti in dobrote, ki so vedno pripravljala in spremljala vsak korak Božjega dela*** (prim. Pismo 25. 1. 1961, št. 1).

Andrés Vázquez de Prada

© Fundación Studium

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sl-si/article/3-noc-
precuta-v-molitvi/](https://dev.opusdei.org/sl-si/article/3-noc-precuta-v-molitvi/) (4. Avg. 2025)